

Z obsahu:

**Velikonoční radost
a pokoj**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
23. dubna 2003
- strana 2 -

Dobry pastyr

Tomáš Maria Dabek OSB
- strana 4 -

**Matka, která za své dítě
položila svůj život**

- strana 5 -

**Příznivější prostředí
pro matku**

- strana 6 -

Matka se ze srdce raduje

- strana 6 -

**Ježíš Kristus,
dárce vody živé**

Kardinál Paul Poupard
- strana 7 -

Smutné výročí

- strana 8 -

**Kapucíni a války s Turky
(dokončení)**

- strana 10 -

Farář a jeho svatý prsten

- strana 11 -

Ale kdy nastane mír?

Pier Luigi Guiducci
- strana 12 -

**Vlaštovky
nad Medžugorje**

Renzo Allegri
- strana 13 -

11. května 2003 - Den matek

Ve stejnou neděli, kdy nám letos liturgický kalendář nám představuje Ježíše Krista jako Dobrého pastýře, občanská společnost slaví Den matek. Máme v živé paměti doby, kdy tato oslava nejvznešenějšího poslání ženy byla zatlačována do pozadí ideologicky prozrazovaným Mezinárodním dnem žen. Bojovnice za ženská práva mezitím dospěly ve svých požadavcích tak daleko, že za své nejpřednější právo pokládají právo vzepřít se proti své vlastní přirozenosti být dárkyní nového života. Bojují nikoliv o to, aby měly co nejlepší podmínky pro plnění svého nejvlastnějšího poslání, na kterém přímo závisí zachování lidského rodu, nýbrž aby mohly přímo v sobě legitimně ničit lidský život v samém zárodku. Statistika zcela jasně dokazuje, že místem, kde je člověk nejvíce ohrožen, není ani válečné pole, ani silnice, ale paradoxně právě to místo, kde má klíčit život a kde vzhledem ke své bezbrannosti by měl nacházet to největší bezpečí.

Dát život novému člověku je jistě spojeno se značnou obětí, protože to vždy pro ženu znamená dát kus sebe samé. Ale tato oběť může být bohatě vyvážena radostí z dítěte milovaného tím více, čím více obětí to stálo, aby mohlo přijít na tento svět. Iniciátorky moderních ženských hnutí zřejmě nezažily doopravdy ani lásku od svých matek, ani nikdy nedržely ve své náruči v opravdové mateřské radosti plod svého života. Právě lidství v nich umřelo dříve, než je počaly, a pokud v nich nový život počal, musel být pro nedostatek lidskosti v samém zárodku pošlapán.

Lidská přirozenost totiž nedala tvárnost sama sobě. Má svou podobu a svůj vzor mnohem výše. Proto sama v sobě ani nemůže najít svůj vlastní smysl. Přijímá svůj vzor a smysl od svého Stvořitele. Co vlastně přimělo Boha, že ve své absolutní a nejdokonalejší soběstačnosti a blaženosti se odhodlal vzít na sebe břímě stvoření a zůstal mu tak věrný, že pro to, aby jeho stvoření dosáhlo svého cíle, obětoval úplně sám sebe? Jestliže ani nekonečný Bůh se necítil dostatečně spokojen sám v sobě, dokud nedovrší svou božskou blaženost tím, že se obětoval pro druhé, jak by mohl člověk, stvořený jen a jen podle jeho obrazu, najít své opravdové štěstí v něčem jiném než v sebeobětování pro druhé? Výše opravdové radosti a blaženosti je nakonec úměrná hloubce bolesti a oběti, kterou je vykoupěna.

Jestliže by se někdo mohl cítit z hlediska svého přirozeného poslání svým způsobem znerovnovážen, pak to není žena, ale naopak muž, protože nemůže tak obětovat a „rozdávat“ sám sebe, jak to může dělat žena ve své požehnané roli matky. Otcovská radost se nikdy nevyrovná mateřské radosti, protože otec nikdy ze sebe nevydá ani nevytrpí pro své dítě tolik, jak pro ně vytrpí a obětuje jeho matka.

Dobrá pastýř, který dává život za své ovce, má tak ve skutečnosti mnohem blíže k ženám než k mužům. Proto také úplná oběť zasvěceného života je u ženy větší než u muže, protože pro svého Ženicha opouští

Pokračování na str. 15

Velikonoční radost a pokoj

V těchto dnech velikonočního oktávu je jasot Církve z Kristova zmrtvýchvstání veliký. Když podstoupil umučení a smrt na kříži, je nyní živý na věky a smrt už nad ním nemá vládu.

Ze společenství věřících se ve všech částech světa pozvedá k nebi zpěv chvály a díky Tomu, který osvobodil člověka z otroctví zla a hříchu skrze vykoupění vykonané vtěleným Slovem. Právě to vyjadřuje žal, který byl právě recitován a který představuje nádherný hymnus na dobrotu Pána. Milosrdná Boží láska se zjevuje v plnosti a definitivně ve velikonočním tajemství.

První slova Zmrtvýchvstalého

Po svém zmrtvýchvstání se Pán vícekrát zjeví učedníkům a opakovaně se s nimi setká. Evangelisté vyprávějí různé epizody, ze kterých je zřejmý úžas a radost svědků tak zázračných událostí. Zvláště Jan klade důraz na první slova, s nimiž se zmrtvýchvstalý Mistr obrací na učedníky.

Pokoj vám, říká, když vstupuje do Věčeradla, a opakuje tento pozdrav dokonce třikrát (srov. Jan 20,19.21.26). Můžeme říct, že tento výraz *pokoj vám*, hebrejsky šalom, obsahuje svým způsobem syntézu celého velikonočního poselství. Pokoj je dar, který zmrtvýchvstalý Pán nabízí lidem, a je plodem nového života zahájeného jeho zmrtvýchvstáním.

Geneze pokoje

Pokoj se totiž představuje jako nesmírná „novost“ v dějinách Kristovy Paschy. Rodí se z hluboké obnovy lidského srdce. Není tedy výsledkem lidského úsilí ani nemůže být dosažen díky souhlasu mezi osobami a institucemi.

Je to spíše dar, který je třeba přijmout s velkodušností, chránit s pečlivostí a oplodnit ho ve zralosti a odpovědnosti. Ať jsou situace jakkoliv tíživé a konflikty a napětí silné, nic nemůže odolat účinné obnově, kterou přinesl zmrtvýchvstalý Kristus. ON je náš pokoj. Jak čteme v listu svatého Pavla Efezanům, ON svým křížem zrušil nepřátelství, aby *v sobě samém stvořil ze dvou jednoho nového člověka* (2,15). (*)

Dar milosrdenství a smíření

Velikonoční oktáv, proniknutý světlem a radostí, se ukončí příští Bílou nedělí, nazvanou také nedělí „Božího milosrdenství“. Velikonoce jsou dokonalým projevem milosrdenství tohoto Boha, který *má soucit se svými služebníky* (Ž 135,14).

Smrtí na kříži nás Kristus smířil s Bohem a položil ve světě základy bratrského soužití mezi všemi. V Kristu byla křehká lidská bytost, dychtící po štěstí, vytržena z otroctví Zlého a smrti, která plodí zármutek a bolest. Krev Vykupitele smyla naše hříchy. Tak jsme zakusili obnovující moc odpuštění. Boží milosrdenství otevírá srdce odpuštění vstříc bratřím a odpuštěním nabídnutým a přijatým se vytváří pokoj v rodinách a v každém jiném životním prostředí.

Rád obnovuji svá nejsrdčejší velikonoční přání všem vám a světu společně vaše rodiny a vaše společenství do nebeské ochrany Matky milosrdenství a Královny míru.

Bolletino Vaticano 23. 4. 2003

(*) Použitý text italského originálu se liší od českého překladu příslušného úryvku

Vyznání lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dobry pastyř dáva svůj život za ovce!

Na své dnešní setkání s božským Mistrem se musíš obzvláště dobře připravit. Tvůj Pán chystá pro tebe vyznání mimořádné důležitosti. Pros Duha Svatého, aby tě naplnil svou milostí a očistil tvé srdce a tvou duši od každé náklonnosti a závislosti, která by mohla zastínit tvé poznání a připravit tě o Ježíšův nedocenitelný dar, který má od základu změnit tvůj dosavadní život.

Pán dnes promlouvá v obrazech, které jsou velice blízké především těm, kteří znají způsob, jak se v Ježíšově vlasti chovají a opatrují stáda ovcí. Bývají zde kamenné ohrady, do kterých se na noc zahánějí stáda, aby byla chráněna před dravou zvěří. Ale to podstatné, co ti chce tvůj Pán dnes říct, se týká něčeho mnohem hlubšího: je to zcela nečekané a úchvatné vyznání jeho lásky. Neboj se toho, že tě přirovnává k ovci, a snaž se pochopit to nejpodstatnější: jak nesmírnou máš pro něho cenu. Ježíšův vztah k *ovcím* tu překračuje všechny představy, které by nás mohly napadnout při slově pastyř. Když tě ujišťuje, že tě *zná*, znamená to mnohem víc, než že tě zná důvěrněji, než ty znáš sebe sama. Zná tvou minulost, přítomnost i budoucnost, všechny tvé potřeby i sklony, přednosti i slabosti, záměry a tužby, ví nejlépe ze všech, co potřebuješ pro své zdraví i pro své štěstí. Pro božského Pastýře *znát* znamená tak hluboce intimní a důvěrný vztah, jaký panuje mezi ním a jeho nebeským Otcem. Znat tu znamená totéž co *milovat*.

Ale máš-li být opravdu *jeho* ovcí, i ty musíš *znát svého pastýře*. Znáš opravdu jeho laskavou tvář, jeho vlídný hlas? Znáš jeho tichou a bezmeznou trpělivost, s jakou tě vytrvale hledá na tvých bludných cestách? Znáš jeho neúnavnou péči a nekonečnou vynalézavost, s jakou obrací tvé omyly, tvou nevďěčnost a tvůj vzdor nakonec ve tvůj prospěch? Znáš jeho trpělivost, s jakou tě vodí na ty nejlepší pastviny a k nejčistším pramenům? Znáš jeho pokornou a nevtíranou přítomnost? Znáš jeho kříž a jeho Srdce, plné nekonečného milosrdenství? Znat svého pastýře znamená přilnout k němu bezvýhradně a zcela se mu odevzdat. Znamená to odpovědět láskou na jeho lásku.

Jestliže se u svého pastýře necítíš dobře, jestliže ti neschází trvalé vědomí jeho přítomnosti, je

to jen proto, že ho málo znáš, a proto nemůžeš ani opravdu odpovědět na jeho lásku.

Znáš-li dobře svého jediného pastýře, bezpečně také rozpoznáš ty, kteří se za pastýře jen vydávají, Tvůj Pán před tebou neskrývá, že máš velmi mnoho nepřátel. Je to nejen dravá zvěř, která *ovce trhá a rozhání*, aby se jich pak, opuštěných a osamocených, zmocnila, ale jsou to přímo uprostřed stád i falešní a nehodní pastýři, kterým *na ovčích nezáleží* a docela zbaběle je opouštějí a vystavují největším nebezpečím. Protože oni tě *neznají*, ve skutečnosti *pracují jen pro mzdu*. Nic pro tebe neudělali, nic pro tebe nevytrpěli. Nedej se oklamat jejich *beránčím převlekem*. Jsou to ve skutečnosti *draví vlci*, kteří tě jen lákají a klamou svými falešnými řečmi. Rádi by tě ve svém vlastním zájmu přesvědčili, že ti nic nehrozí, že jsi dost vospělá a soběstačná, aby sis sama vyhledávala svou pasťtu, kde se ti zlíbí, že už nepotřebuješ, aby tě někdo vodil za ruku, a k tomu ještě ve stádu. Chtěli by ti namluvit, že v pastýřově omezujícím houfu nemůžeš dostatečně vychutnat svoji samostatnost a svobodu.

Všem těm se raději zdaleka vyhýbej. Máš jen jednoho Pastýře, který pro tebe podstoupil dalekou cestu až z Otcovy náruče do lidské bídy, aby za tebe nabídl tu nejvyšší možnou cenu: položil na oltář kříže své lidství i své božství. Máš pro jeho a své nepřátele právě proto tak velkou cenu, že sám Bůh pro tebe tolik obětoval. Tak se tvá nesmírná cena stala pro tebe tvou výsadou i tvým ohrožením. Ale ne-

musíš se bát svých nepřátel, dokud se přidržíš svého jediného Pastýře a jeho stáda. Uvědom si, že ačkoliv tě tak nekonečně miluje, nemůže tě chránit proti tvé vůli, a věř mu, že *v nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. Jen jako ovce tohoto Pastýře, jsme nazváni Božími dětmi a skutečně jimi jsme. Jsme-li světu cizí, je to proto, že nepoznal Boha.*

Klaněj se Ježíši z celého srdce a děkuj mu za jeho slova velké lásky a velké naděje na nejradostnější budoucnost. Děkuju mu nejen za sebe, ale za všechny, kteří jsou a kteří budou *jeho*. Děkuju mu i za bezpečí a jistotu, které ti zajišťuje tím, že ustanovil úřad viditelného nejvyššího pastýře, jehož péči svěřil své *jediné stádo*⁽¹⁾, děkuju mu i za všechny pastýře, kteří jsou s ním spojeni v jedno, kteří jej milují a s ním a v něm vedou jeho stádo, aby *chválilo Pána, protože je dobrý a protože jeho milosrdenství je věčné*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 4,8-12

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to vite vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý.

On je ten ‚kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní‘. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. čtení - 1 Jan 3,1-2

Milovaní! Hledte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Evangelium - Jan 10,11-18

Ježíš řekl:

„Já jsem pastýř dobrý. Dobry pastyř dáva za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastyř a je muž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dáva se na útěk, a vlk je uchvacuje a rozhání. Vždyť je najatý za mzdu a na ovčích mu nezáleží.

Já jsem dobrý pastyř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastyř.

Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

⁽¹⁾ srov. Jan 21,15-17; ⁽²⁾ resp. žalm 118

Dobrý pastýř

Naše obrázky často představují Pána Ježíše jako dobrého pastýře, který na svých bedrech nese nalezenou ovci, obvykle na pozadí celého stáda jiných ovcí. Může se nám zdát, že ovce není tím nejlepším obrazem na označení lidí, ale u národů s pasteveckou tradicí byly takové obrázky velmi výmluvné. V Japonsku nemohl jeden chlapec pochopit, že ovce může být obrazem člověka. Ukazuje to na rozdíl mezi civilizacemi, které je třeba mít na zřeteli, abychom správně chápali evangelia. Jistěže pro obyvatele Dálného východu, kteří jsou hrdí na úspěchy své kultury a svého vědění, by Kristus použil jiné obrázky.

Inženýr Witold Rychter, velký průkopník motorizace, vzpomíná, jak v Polsku v době mezi dvěma válkami docházelo až k tragikomickým příkladům péče majitele o hospodářská zvířata. Během jednoho závodu jen tak tak unikl nehodě, když se snažil vyhnout ženě, která vyběhla na cestu, aby zachránila svou husu.

Bible, která vznikala v Palestině, často užívá symbolu pastýře jako označení pro vůdce skupiny lidí i pro samotného Boha, a stádo zvířat, zvláště ovcí, na označení lidí, kteří spadali do jejich péče. Stačí si přečíst žalm 23,1-4, Izaiáše 40,10n, Ezechiela 34 a další texty, které komentují uvedené citáty. Podobně bude pastýřem Mesiáš, kterého s touhou očekávají zbožní Izraelité (srov. Jer 2,8; Ez 34,1-10).

Biblické pastýřské obrázky dosáhly svého vrcholu v poučení, obsaženém v evangeliu sv. Jana, kde Pán nazývá sám sebe Dobrým pastýřem, který dává život za své ovce (srov. Jan 10,11-18).

Ježíš překračuje výpovědi Starého zákona. Svými výroky zachovanými v evangeliu svatého Jana zdůrazňuje nikoliv naplnění starozákonních prorocství, ale svou vlastní vykupitelskou obětí.

Celá 10. kapitola evangelia sv. Jana se týká postavy Dobrého pastýře. Nejvýrazněji se jeho obraz představuje ve verších 11-18. Předtím používá pro nás ne-

zvyklé obrázky *Já jsem dveře k ovčím* (v. 7), přirovnání k ovčínu, do kterého se ovce zahánějí na noc, aby byly uchráněny před divokými zvířaty. Obvykle jedné ohrady využívalo několik pastýřů, vlastníků stáda. Ráno každý z nich vyváděl své ovce na pastvu a volal je svým hlasem nebo jim hrál charakteristickou melodii na píšťalu. Ovce znají hlas svého pastýře a vycházejí za ním (v. 4). Za cizím nepůjdou. Ježíš využívá tohoto obrazu, aby ukázal na hluboké pouto, které ho váže s vykoupenými lidmi, kteří jsou jeho ovce.

Ztotožnění pastýře s dveřmi se může opírat o obyčej východních pastýřů, kteří si v noci lehají přes vchod do ohrady, aby účinně bránili ovce, které jsou uvnitř. Semitský termín *bab*, označující dveře, je používán v náboženském jazyku také jako označení pro duchovního vůdce.

Zloději a zločinci vcházejí jinou cestou, nikoliv dveřmi. Ježíš tak označuje falešné mesiáše. Oni přicházejí, aby kradli, zabíjeli a ničili, přivlastňovali si to, co náleží jen právoplatnému pastýři. Ježíš přišel, aby ovce měly život a měly ho v hojnosti (v. 10).

Ježíš staví dobrého pastýře do protikladu k najatému, kterému ovce neleží na srdci a který je opouští ve chvíli ohrožení (v. 12). Vlastností dobrého pastýře je dát život za své ovce (v. 11,15). Zde obraz překračuje normální lidskou stupnici hod-

not: je lépe zachránit svůj život a ztratit třeba část svého jmění, kterým jsou ovce. Ale Ježíšovými ovce jsou živé lidské bytosti, rozumné a svobodné, stvořené k Božímu obrazu a podobnosti, i když hynou ve svých hříších.

Zvláště vzrušující jsou verše, které ukazují, že oběť pastýře je zcela dobrovolná. *Já dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe* (v. 17). Je to láska ochotná k nejvyšší oběti. Současně evangelium poukazuje na perspektivu vítězství nad smrtí: *Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout* (v. 18). Život, nad kterým má Ježíš svrchovanou moc, má se stát také údělem ovcí, které slyší hlas Dobrého pastýře: *Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti* (v. 10).

S lítostí se obrací Spasitel na ty, kteří ho nechťejí slyšet a nechťejí uvěřit jeho slovu: *Ale vy nevěříte, protože nepatříte k mým ovčím. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezhynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou* (10,26-28). Pouto, které začíná na zemi přijetím Kristova učení, bude trvat po celou věčnost a povede k účasti na jeho štěstí.

Podobné obrázky najdeme v 15. kapitole evangelia sv. Lukáše: ztracená ovce, ztracená drachma, marnotratný syn. Svatý otec se odvolává na tato podobnosti, když ukazuje na Boží odpuštění ve své nauce o Božím milosrdenství.

Naším úvahám je obrazu pastýře a ovcí nejbližší podobnosti, ukazující starostlivost vlastníka, který zanechává devadesát devět ovcí, aby hledal tu, která se ztratila, a pak prožívá velkou radost z jejího nalezení. Lidská kalkulace by opět spíše varovala před zbytečným rizikem. Ale ovce označují lidské bytosti, neopakovatelné, jejichž hodnota je nekonečná. Spasitel podstupuje námahu hledání pro

každou z nich. Ukazuje nám také velkou Boží lásku ke každému z nás, když vyzývá k úsilí, aby každý člověk byl zachráněn před zlem a dostalo se mu pomoci při hledání jediné cesty ke spáse.

Určitá podobnost co do pastýřské činnosti se projevuje také v „Kaifášově prorocství“, které vysvětluje nutnost Ježíšovy smrti, aby byly rozptýlené Boží ovce shromážděny v jedno: *To však neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí zemřít za národ, a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno.* (Jan 11,51n). I když lidé v tomto textu nejsou nazýváni ovce, činnost shromáždit v jedno, co je rozptýlené, je činnost pastýřská. K tomuto verši *Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádo a jeden pastýř* (v. 16) je možno přidružit Ježíšovu velekněžskou modlitbu za jednotu jeho učedníků (Jan 17).

Titul Pastýře používají o Spasiteli i apoštolské listy (Žid 13,20; 1 Petr 2,25; 5,4). Ve Zjevení svatého Jana obsahuje obraz štěstí vyvolených také činnosti pastýřské. Beránek bude pást své vyvolené (7,17) a zajistí jim věčné štěstí, ale železným prutem bude vládnout nad neposlušnými národy (2,27; 12,5; 19,15). Nekonečná láska Božského Srdce se projevuje v péči o všechny potřeby lidí, aby mohli dosáhnout nejvyššího dobra. Ať se naše vděčnost projevuje podobnou starostlivostí o naše ztracené bratry a sestry, kteří nerozeznávají dobro od zla, podléhají falešným ideologiím a končí na cestě smrti. Modleme se a vyvíjejme všemožné úsilí, aby zaslechli hlas Dobrého pastýře a došli do jeho ovčince.

*Postaniec Serca
Jesusowego 2/97
Překlad -lš-*

Matka, která za své dítě položila svůj život

24. dubna při blahorečení *Giovanny Beretty Mollové* řekl *Jan Pavel II.*: „*Giovanna Beretta Mollová* byla příkladnou studentkou, angažovanou ženou katolické církve a šťastnou matkou, která obětovala svůj život, aby dítě, které nosila ve svém lůně, mohlo žít. Tato dívka je dnes zde mezi námi...“

„Petře, chtěla bych ti říct všechno, co k tobě cítím! Ale nejsem toho schopna. Doplní si to sám!“ Adresát těchto řádků Petr Molla byl přítomen v Římě, když byla jeho žena, autorka těchto řádků, které napsala

G. B. Mollová

k výročí jejich svatby, prohlašena za blahoslavenou. Vedle otce byla jeho nejmladší dcera, jakoby své matce z oka vypadla. Je dnes lékařkou: pro ni přijala její matka raději smrt, než aby jí zbavila života.

Srpen 1961

Giovanna Beretta Mollová očekává své čtvrté dítě. Od druhého měsíce těhotenství trpí nádorem. Přicházejí v úvahu tři možné zásahy: úplné odstranění rodidel i s dítětem a nádorem; odstranění dítěte a nádoru; odstranění nádoru, aby se dítě zachránilo, ale s velkým rizikem pro život matky.

Giovanna Beretta Mollová je dětskou lékařkou a velice se angažuje jako katolička. Nemůže se smířit s myšlenkou, že by se měla zbavit dítěte: „Udělejte, co chcete, ale nejdůležitější je, aby se dítě zachránilo.“ Odevzdává se zcela do rukou Prozřetelnosti a rozhodne se, že bude odstraněn jen nádor. Chirurgický zákrok proběhl bez kompli-

kací. I přes bolesti se opět vrací ke své práci až do konce těhotenství. Na Velký pátek 1962 se dítě narodilo císařským řezem a mělo porodní váhu 4,5 kg. Daří se mu dobře, ale matce je den ze dne hůře.

Po sedmidenním smrtelném zápase umírá 28. dubna 1962. Je připravena opustit svět, jen lituje, že musí zanechat své děti bez matky. Svěřuje se své sestře Virginii:

„Kdybys věděla, jak to bolí, když máš zemřít a musíš zanechat docela malé děti.“

Jedna řádová sestra se jí pokoušela těšit. „Sestro, vy vůbec nemůžete vědět, co to znamená být matkou!“ odpověděla jí.

Svému manželovi řekla na rozloučenou tato slova: „**Petře, já už jsem spasena. Byla jsem již na onom světě. Kdybys věděl, co jsem tam viděla! Jednoho dne ti to řeknu.**“

Její poslední slova byla:

„Ježíši, miluji Tě, Ježíši, miluji Tě!“

Její smrt vyvolala v jejím okolí velké pohnutí. Jako lékařka byla velice známá. Petr Molla vedl továrnu s 3500 zaměstnanci.

G. B. Mollová - jeden z posledních snímků

G. B. Mollová

K úžasu se však pojilo i rozhořčení. Lidé nechápali, jak mohla matka tří dětí podstoupit takové riziko, aby zachránila své čtvrté dítě. Navíc jako lékařka si musela být vědoma, jaké má šance na přežití.

Její muž, který byl nejvíce postižen a který v roce blahorečení měl již 79 let, vysvětluje rozhodnutí své ženy: „Věděla, že má malou vyhlídku na přežití, ale nikdy neztrácela naději, že Bůh zachrání její život.“ Aby to zdůraznil, vyprávěl následující epizodu: Tehdy v březnu 1962 měl jet služebně do Paříže. Před svým odjezdem do Francie ho Giovanna prosila, aby jí přivezl módní žurnály. „Když mě tu Pán Bůh zachová,“ řekla tehdy, „chci se řádně oblékat.“ A v sešitech lze vidět křížkem označené modely, které se jí nejvíce líbily.

Její muž dále vypravuje: „Jsem si jist, že vzala na sebe svou oběť, ale že to pro ni bylo nekonečně těžké. Giovanna mi-

lovala život, neměl jsem dojem, že bych žil vedle svěťice. Nebyla žádnou mystičkou, která myslí jen na nebe a žije na zemi jako v slzavém údolí.

Giovanna uměla v dobrém slova smyslu užívat života, a to v malých i velkých radostech, které nám Bůh dává již zde na zemi. Byla obdivuhodnou, ale docela normální ženou. Byla krásná a velice inteligentní. Byla také moderní, elegantní ženou. Jezdila autem, milovala hory, lyžování, květiny a hudbu...“

Za svým rozhodnutím stála až do konce. Druhá operace, která by její dítě stála život, byla možná ještě před koncem těhotenství. Ona to však odmítla. Její muž to komentuje: „Nebyla

Dcera, které Giovanna zachránila život

to v žádném případě sebevraždy. Svěřila se Boží prozřetelnosti. Rozhodnutí mé ženy bylo klíčovou událostí celého jejího života. To je možné pochopit, jen když známe její dětství a hluboce náboženskou atmosféru, v jaké vyrůstala u svých rodičů. Giovanna za to nečekala žádnou odměnu. Neobětovala život, aby si tím vysloužila nebe, nýbrž protože se především cítila být matkou...“

Konstatování procesu blahorečení:

„Dosáhla takového stupně prožívané, dokonalé bliženské lásky, že se zcela svobodně z vlastního podnětu rozhodla obětovat svůj život, aby tím zachránila život svého čtvrtého nenarozeného dítěte. Tímto skutkem, který ve světle víry a bliženské lásky zcela strávil její život, zanechala dnešní společnosti

nádherný příklad opravdové úcty k vznikajícímu životu a poslušnosti k Božím přikázáním a k učitelskému úřadu Církve. Následovala s neobyčejnou horlivostí Krista, který řekl:

Vý jste moji přátelé, když konáte, co vám ukládám“ (Jan 15,14).

„Pán se postará, aby se s mojí rodinou stalo to nejlepší. Pán ví, že s tímto posledním budeme mít čtyři děti. On se o ně dobře postará.“

Svědectví k jejimu blahorečení:

Její příklad byl zdrojem světla již před jejím blahorečením. Již záhy po její smrti ji lidé žádali o přimluvu. Připisuje se jí mnoho uzdravení, především při ohroženém těhotenství, o nichž se dočteme v aktech jejího blahorečení.

Scéna se odehrála v Brazílii v listopadu 1977. Jedna matka, Luisa Sylvie Cirilová, sama protestantka, se podrobila císařskému řezu. Dítě se narodilo mrtvé. Následky operace byly neobyčejně bolestivé. Lékařská diagnóza zněla: velká píštěl v konečníku. K operaci jí bylo nutno přemístit do vzdálené nemocnice. Aby se tomu předešlo, modlila se jedna její přítelkyně, která měla právě službu, k Giovanně Mollové. Bolesti náhle ustaly. Lékaři konstatovali, že píštěl se sama zcela zahojila.

19. května 1967. Jedna mladá žena měla po císařském řezu velká krvácení. Umírala a dostala pomazání nemocných. „Cítila jsem, že mám zemřít. Volala jsem o pomoc Giovannu. Pak jsem ztratila vědomí. Tu jsem pocítila její přítomnost. Byla jsem uzdravena.“

Větší počet matek, které se ocitly v obzvláště tíživé situaci anebo nebyly schopny přijmout své mateřství, našly u Giovanny odvahu říct ano k životu a zachránit ho za každou cenu, i když to pro ně představovalo velké riziko. To byla zvláštní milost Giovanny Beretty Mollové.

FeL 12/95

Příznivější prostředí pro matku

V mnoha zemích Evropy začínají starosti s velkým poklesem porodnosti. Jedni doufají, že je možné to napravit lepším finančním zajištěním rodin, jiní chtějí kolapsu péče o staré občany zabránit přistěhovalcům. Ti druzí zapomínají, že přistěhovalci se záhy přizpůsobí v postojích k dětem hostitelské zemi, ti první by si měli uvědomit, že samotné finance tento trend nemohou změnit. Je zapotřebí, aby celá společnost našla příznivější postoj k dětem a především příznivější prostředí pro matky.

Dokud bude veřejné mínění mluvit jen o matekách činných v povolání mimo rodinu, dokud budou diskriminovány ženy, které chtějí zůstat doma u svých dětí, bude přání po větším počtu dětí pouhým zbožným přáním. Co si myslí levicovní politici a feministky o matekách, vyjádřila např. předsedkyně Socialistického svazu žen v Rakousku, která se vyjádřila o matekách ja-

ko o ženách, které „kdesi kdysi vrhly mláďata“. Kterou dívku mohou taková slova inspirovat k tomu, aby se stala matkou?

Ale i katolíci, kteří chtějí být na výši doby, žádají dnes pro ženy spíše více příležitostí pro rovnost v povolání. Jeden katolický referent citoval souhlasně jednu švédskou feministku, že ženy nebudou mít dotud rovné postavení, dokud ponесou hlavní odpovědnost za péči o děti.

Jistě, i ženy musí mít právo svobodného rozhodování a muži musí v domácnosti pomáhat a zabývat se také dětmi. Ale existují určité role, které se vážou k pohlaví. Matkou se může podle přirozenosti stát pouze žena a z toho také vyplývá, že má zcela přirozenou přednost při péči a výchově dětí. Kdo chce tuto skutečnost ideologicky překřičet, může lidstvu jedině uškodit.

V mnoha oblastech bylo odhaleno, jak škodlivé je postupování

proti přírodě. A nastoupily hlasitě různé „přirozené“ a „bio“ trendy. Přitom se zachovává úplná slepota vůči skutečnosti, že žena má od přírody jiné povolání než muž. Již příliš dlouho hospodářství verbuje pracovní síly z řad žen, příliš dlouho ohrožuje socialismus nedotknutelnost rodiny a feministky přespřílili hlásají zcela jednostrannou seberealizaci žen.

Je to smutné, že mnoho křesťanů nemá dostatek odvahy stát se ženou, spolupracovnicí na stvoření, do správného světla, protože jsou buďto sami slepi, anebo se domnívají, že musejí jít s duchem doby.

Zdá se mi, že Den matek se dnes udržuje spíše proto, že hospodářství a obchody na tom mohou vydělat. Chtějí-li mít evropské národy budoucnost, musejí nejdříve zaujmout k matekám příznivější, skutečně křesťanský postoj.

-sks- 19/2001

Matka se ze srdce raduje

Dítě na našem obrázku je ještě příliš malé, než aby mohlo své mamince darovat něco kromě svého úsměvu. Ale tento úsměv znamená pro maminku více než květiny a jiné dárky. Pro matku je důležité, že dítě je zde a že je spokojené. To jí dává radost po všech starostech a nepřijemnostech.

Dítě potřebuje mateřskou péči

Těhotenství vyžaduje od každé budoucí matky ještě něco víc, než co jí dává cvičení a rady o výživě. Zatímco dítě v jejím těle roste, začíná ho mít ráda. A když je konečně na světě, potřebuje laskavou péči a starostlivou obětavost své matky. Ten malý člověk na naší fotografii je se svou maminkou a se světem zjevně spokojen. Ukazuje to svým úsměvem. Maminka se směje také, je šťastná se svým dítětem.

Jak léta rychle plynou, dítě roste, je stále větší a větší a přináší mamince ke Dni matek ne-

jen pouhý úsměv, ale i květiny a nějaký pamlsk. Jestliže vznikla láska a roste s dítětem, synové a dcery si brzy uvědomí, že je třeba mamince také pomáhat, a tak jí děkovat za její péči. Děti záhy pocíťují, že uznání pro maminku je třeba dát najevo skutkem. Ukazují pak mamince svou lásku a vděčnost, a to nejen jednou do roka.

Je tu Den matek jen pro matky?

Platí to všechno jen pro ty, kteří mají ještě matku? A co ti, kteří již matku delší dobu nemají? Ty bych chtěl poprosit o toto: Nespokojte se s kyticí na

hrob a s pěknou vzpomínkou, nýbrž obraťte pozornost k dosud žijícím matekám a vytvářejte pro ně dobré duchovní klima, aby byly všude ve vážnosti a dostávalo se jim od společnosti potřebné podpory.

Nepřivedly na svět své děti jen pro sebe. My všichni z nich žijeme. Děti znamenají budoucnost a naše láska a péče o ně je nejlepším znamením, že milujeme život.

*Alfons Bungert
-sks- 19/2001*

Ježíš Kristus, dárce vody živé

New Age – příznak kulturní krize

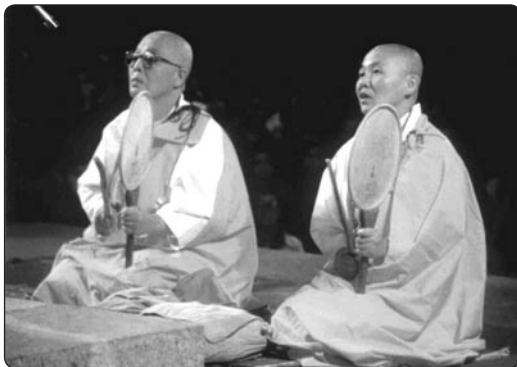
Fenomén *New Age* (Nový věk) spolu s mnoha novými náboženskými hnutími představuje naléhavou výzvu pro křesťanskou víru. Jde o výzvu *náboženskou* a současně o výzvu *kulturní*, protože *New Age* předkládá teorie a doktríny o Bohu, o člověku a o světě, které jsou neslučitelné s křesťanskou vírou. Mimoto je *New Age* současně *symptomem* hluboké kulturní krize a *chybnou odpovědí* na tuto situaci kulturní krize: na její neklid a otázky, na její aspirace a naděje. *New Age*

se představuje jako falešná utopie, která má dát odpověď na žízeň po hlubokém štěstí lidského srdce, které se stalo kořistí dramatickosti lidského života a neuspokojení v důsledku hlubokého neštěstí moderních společenských podmínek. Je to klamná odpověď na nejstarší lidskou naději, naději na *nový věk* harmonie, smíření se sebou, s druhými a s přírodou. Tato náboženská naděje, stará jako samo lidstvo, je výzvou, která vychází stále z lidského srdce a projevuje se především v období krize.

Moderní neklid

Západní kultura přešla od takřka instinktivního pocitu Boží přítomnosti k vizi skutečnosti, která se jeví více „vědecká“, pro kterou všechno má být vysvětleno v pojmech naší každodenní zkušenosti. Všechno to, co dává pomyslet na zázraky, stává se důvodem k podezírání. Tak všechna gesta a symbolické předměty známé jako svátostné, které jsou součástí každodenního katolického života, jsou dnes v náboženském pohledu mnohem méně příznačné pro tuto dobu.

Důvody pro takové změny jsou četné, ale všechny spadají do oblasti onoho všeobecného kulturního přechodu od tradičních náboženských forem k více osobním a individuálním projevům toho, čemu se říká „spiritualita“. A jak se zdá, je možno rozlišit tři důvody pro vznik těchto změn:

První spočívá v pocitu, že tradiční a institucionální náboženství již nemohou poskytovat to, o čemž se kdysi tvrdilo, že poskytují. Někteří lidé ve svém vidění světa nedokážou najít prostor pro víru v transcendentního a osobního Boha a zkušenosti mnohých lidí je přivádějí k otázce, zda tento Bůh může způsobit změny v tomto světě nebo zda vůbec existuje. Hruzné zkušenosti, které zavládly ve světě, učinily z mnoha lidí cyniky, pokud jde o náboženství: mám na mysli hrůzné události, jako holocaust a následky atomové bomby svržené na Hirošimu a Nagasaki. Usmrcení tak mnoha lidí, utrpení nevinných a zklamání určitých hnutí vysvětlují částečně, proč se někteří věřící utíkají právě k nim.

Novopohanství

Je zde pak další důvod pro vysvětlení neklidu a určitého odmítání tradiční církve. Nezapomínejme, že v antické Evropě byla předkřesťanská náboženství velmi silná a vládci často využívali křesťanskou víru k uskutečnění politických změn a k potlačení antických náboženství. Jedním z nejvýznamnějších výsledků vý-

voje v oné době minulého století, kterou bychom mohli nazvat sférou „spirituální“, je návrat k předkřesťanským formám náboženství. Nicméně pohanská náboženství měla značný podíl na udržování některých nekrutějších rasistickým ideologií v Evropě a utvrzovala v přesvědčení, podle kterého některé národy mají ve světě historické poslání, aby si podrobovaly jiné národy, a to přispělo nevyhnutelně k nenávisti vůči křesťanskému náboženství. Celý soubor fenoménů, známý pod termínem „novopohanská“ náboženství, ukazuje na některými lidmi pocívanou potřebu najít nové způsoby, jak „nalozit“ s křesťanstvím a vrátit se k autentičtější formě náboženství, která by byla těsněji spjata s přírodou a se zemí. Proto prý je třeba přiznat, že pro křesťanství není v novopohanském náboženství místa. Ať se nám to líbí nebo ne, dochází k boji o lidská srdce mezi křesťanstvím na straně jedné a starými náboženstvími a jejich „bratřenci“, kteří jsou staršího původu než ono, na straně druhé.

Exotika přitahuje

Třetí důvod nelibosti, která se rozšířila vůči institucionálním náboženstvím, vyplývá z narůstající posedlosti východní kulturou a orientálními náboženstvími a cestami moudrosti. Když se stalo snazším vycestovat z vlastního kontinentu, dobrodružní Evropané začali vyhledávat místa, která dříve znali pouze ze stránek starých textů. Vyhledávání exotiky je přivedlo do styku s esoterickými náboženstvími a praktikami různých východních kultur od antického Egypta až k Indii a Tibetu. Rostoucí přesvědčení, že existuje určitá pravda o světě, jádro pravdy

Pokračování na str. 8

RANNÍ MODLITBA SEBEOBĚTOVÁNÍ

Pane Ježíši, snoubenci mé duše, obětují Ti na počátku tohoto dne všechna utrpení a všechna protivenství, která mě při výkonu mého stavu a mého povolání dnes potkají. Ve spojení s Tebou chci dnes nést kříž svého povolání až na Kalvárii a slibuji Ti, že chci s Tvou milostí vytrvat v tomto svém povolání až do posledního dechu svého života. Nedovol mi dělat nic jiného, než abych byl bratrem Ukřižovaného.

O tuto milost prosím pro všechny pronásledované a utiskované kněze a řeholníky, kteří musejí tolik trpět pro svou víru a pro své povolání. Spojuji se s nimi a prosím Tě a zapřísahám, abys nás přijal jako oběť, abychom zcela zapomínali na sebe, napravovali a snažili se odložit své chyby a obětovali se za hříšné lidstvo, aby brzy byl jeden ovčinec a jeden pastýř. Amen.

VEČERNÍ MODLITBA SEBEOBĚTOVÁNÍ

Můj drahý anděle strážce, vezmi moji ubohou modlitbu a mé celodenní dílo a vlož je do rukou Matky Boží. Tebe pak, nejdražší Matko, prosím, doplň všechno, co chybí, nahraď, očisti a zdokonal drahocennou Ježíšovou Krví. Doplň vše nekonečnou hodnotou jeho pěti svatých ran a svými zásluhami a ctnostmi. Spoj moji modlitbu a práci s modlitbou a dílem všech svatých v nebi a všech zbožných a spravedlivých na zemi a obětuj nebeskému Otci za potřeby svaté Církve, zvláště Svatého otce, za obrácení hříšníků, zvláště těch, kteří dnes zemřou, k útěše duší v očistci, za mé záležitosti a blaho všech mých drahých.

Podle Eucharistischer Liebesbund Barbary Weigandové

Pokračování ze str. 7

v srdci každé náboženské zkušenosti, dospělo k myšlence, že je možné a že je nutné shromáždit charakteristické prvky různých náboženství, abychom dospěli k jakési formě univerzálního náboženství. V tomto úsilí je málo místa pro tradiční náboženství, zvláště pro židovství a křesťanství. Stojí za to připomenout si to, až budete mít příště příležitost seznámit se s propagační publikací o tibetském buddhismu nebo o nějakém setkání se šamanem. Všechno jsou to věci, které často potkáte v kterémkoliv velkém evropském městě. Co mi působí starosti, je skutečnost, že mnoho lidí, uchvácených tímto druhem orientální spirituality, není doopravdy schopno si plně uvědomit, co se skrývá za těmito vstupními nabídkami k účasti a k setkání. Je navíc třeba připomenout, že už dlouhou dobu se projevuje živý zájem o esoterická náboženství v některých kruzích svobodných zednářů, které směřují k univerzálnímu náboženství.

Iluminismus propagoval myšlenku, podle které je prý nepřijatelné, aby bylo tolik konfliktů a vedlo se tolik válek ve jménu náboženství. S tím nemohu souhlasit. Bylo by však nečestné nepřipomenout, jak je rozšířeno protináboženské jednání, které vzešlo z původního zájmu zajistit lidstvu větší blahobyt. I v tomto případě nezřídka se označuje za náboženský konflikt něco, co má ve skutečnosti povahu politickou, ekonomickou nebo sociální.

Věk Vodnáře

Duch tohoto nového náboženství nejlépe objasňuje velmi populárním způsobem muzikál *Hair* z roku 1960, kdy bylo divákům celého světa řečeno: „Toto je úsvit éry Vodnáře,“ věk založený na harmonii, pochopení a lásce. V astrologických termínech je éra Ryb ztotožňována s obdobím, ve kterém mělo nadvládu křesťanství, ale toto

období by prý, jak se zdá, mělo skončit a udělat místo éře Vodnáře, ve které křesťanství ztratí svůj vliv a otevře cestu novému náboženství, univerzálnějšímu a více lidskému. Velká část tradiční morálky už nebude mít v éře Vodnáře místo. Myšlení lidí se zcela přetvoří a nebudou již dávné rozdíly mezi muži a ženami. Lidské bytosti musí být systematicky vedeny k formě obojpolhavního života, ve kterém budou obě mozkové hemisféry vhodně používány v harmonii, a nikoliv „ke střetu“, jak je tomu nyní. To by prý přispělo k naprosté sexuální svobodě a k překonání všech rozdílů mezi mužem a ženou.

Když vidíme a slyšíme výraz *New Age*, je důležité si připomenout, že se původně vztahoval na Novou éru Vodnáře. Ale tato éra Vodnáře nikdy nebude schopna nabídnout to, co může nabídnout Kristus. Setkání Krista se Samaritánkou u studnice v Sichemu, o kterém vypráví evangelium svatého Jana, je klíčovým svědectvím, co soudí Církev, pokud jde o *New Age*.

Nejnovější dokument Svatého stolce o *New Age* je pastorační úvaha, která má za cíl pomoci těm, kteří pracují v různých formačních programech v Církvi, aby dokázali identifikovat původ *New Age*, aby viděli, jakým způsobem se mu daří ovlivňovat život křesťanů, a aby mohli vypracovat prostředky a metody, jak odpovědět na různé výzvy, které *New Age* vysílá do křesťanských společenství ve všech částech světa, kde je křesťanství přítomno. Může být také odpovědí pro ty křesťany, které ovlivňuje to, co říká *New Age* na adresu Ježíše Krista, a aby dokázali rozlišovat mezi Kristem kosmickým a Kristem historickým. Církev má povinnost zůstat věrná Dobré zprávě o životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista, který *opravdu nabízí vodu živou* všem těm, kteří se k němu přibližují s otevřenou myslí a srdcem.

Z MA 4/2003 přeložil -ls-

Smutné výročí

Žádná událost v posledních letech tak neotrásla Německem jako masakr na škole v Erfurtu, ke kterému došlo 26. dubna 2002. Devatenáctiletý bývalý žák a sportovní střelec Robert Steinhäuser zastřelil na Guttenbergově gymnáziu dvanáct učitelů a dva žáky, sekretářku a jednoho policistu. Nakonec se sám zastřelil. Tři měsíce předtím byl z této školy propuštěn, protože zfalšoval lékařské vysvědčení. Policie našla v jeho bytě velké množství násilnických počítačových her, videozáznamů i zvukových pásků. V jedné z písní se mezi jiným zpívá: „Postřílejte své protivné učitele bouchačkou!“ Časopis *Idea* zveřejnil rozhovor s jedním z učitelů této školy, 40letým evangelickým farářem Andrease Lindnerem, otcem pěti dětí.

Jak jste jako učitel náboženství prožíval tuto masovou vraždu?

Lindner: Především – v tomto sympatickém a krásném Erfurtu a na škole, kde se dosud žádné násilí nevyskytlo, ale naopak žilo se zde neobyčejně pokojně, nikdo s něčím takovým nepočítal. Jel jsem právě do školy, když jsem z autorádia uslyšel tuto zprávu. Spontánně jsem si pomyslel: Bohu díky, že tvé děti u toho nebyly, protože navštěvují jinou školu. Když jsem se později setkal s žáky a kolegy Guttenbergova gymnázia, nebyli jsme schopni slova. Vlastně jsme jen plakali a objímali se. Nikdo nesměl vstoupit do budovy. Všichni žáci a učitelé byli pak rozptýleni do mnoha prostorů, které většinou poskytl kostely. Dostal jsem na starost jedenáctou třídu, jejíž třídní učitel byl zastřelen. V této třídě jsem zatím nevyučoval náboženství. Všichni žáci se rozhodli pro obor etika. Protože tehdy nebylo dostatek psychologů, byl jsem nejdříve jako v rezervě. Měl jsem velký strach, protože jsem nevěděl, jak se mám k celé situaci postavit.

A jak jste se zachoval?

Neměl jsem před sebou křesťany, a proto jsem začal tím, že jsem hovořil o svém učitelském povolání: „Jsem učitel, protože miluji děti a mládež.“ Když jsem se takto před žáky otevřel, byli ochotni upřímně z duše se vypovídat.

„BUĎTE LIDMI!“

Hrály při tom pojmy „zlo“, „utrpení“ a „Bůh“ nějakou roli?

V popředí stála otázka po smyslu celé události. Protože mladí lidé, které jsem měl před sebou, nebyli věřící, nemohl jsem nic předpokládat. Nejdříve jsem řekl: „Představte si, že vaši zastřelení učitelé by k vám mohli ještě jednou promluvit. Co by asi řekli?“

Někteří žáci se domnívali, že by asi řekli: „Udělejte co nejlepší maturity!“ Že tedy nemají rezignovat, nýbrž vytěžit ze situace to nejlepší. Řekl jsem jim, že si umím představit, že učitelé by je vyzvali: „Buďte lidmi!“ A tu se dostáváme k rozhodujícímu tématu: Co je vlastně člověk? Kdo ho určuje? Mnoho žáků znalo pachatele osobně a nebyl pro ně vůbec nějaká zrůda, nýbrž docela průměrný spolužák. Měl sice problémy, a proto také musel školu opustit, ale to se stává mnoha mladým lidem v Německu. Rozhodující je, když vidíme, že v každém člověku je něco zlého i dobrého. A Roberta Steinhäusera se v nepředstavitelné míře zmocnilo zlo. Mnoho lidí tím trpělo. Měli smrtelnou úzkost, zabaríkadovali se v třídách nebo přelézali ploty, o kterých by si normálně nikdy neuměli představit, že je překonají. A tato úzkost ze smrti sídlí v naší duši, nikde jinde. To znamená: Gymnázium udělalo zkušenost,

že člověk má duši. Nikdo by jim to již nevymluvil.

Mluvili jste také o Bohu?

Kdo si zvolí obor etika, je obzvláště nedůvěřivý vůči farářům, a já jsem byl žákům znám právě jako pastor. Jsou k tomu vychováni svými rodiči, kteří vyrůstali v době NDR. Proto jsem nezačal sám hned mluvit o Bohu, ale pokoušel jsem se zdůraznit, že člověk může tyto krize zvládnout vlastně tehdy, kdy má nějaké povědomí transcendentna, když ví, že za biologickou smrtí není všemu konec. Zcela jinak bych mohl postupovat s jinou třídou, která navštěvuje náboženství, protože ti vědí, o čem mluvím, když hovořím o „Bohu“ a o „ďáblu“.

JAK TO MŮŽE BŮH DOPUSTIT?

Došlo při výuce náboženství na otázku, jak může Bůh dopustit takovou katastrofu?

Já jsem sám s touto otázkou nezačal, protože jsem věděl, že automaticky přijde. A bylo zajímavé, že odpověď měli sami žáci. Jedna dívka, která byla zasažena do kolena a věděla, že kdyby kulka mířila o 40 cm výše, byla by mrtvá, řekla: „Ten den byl Bůh ve škole. Kdyby tam nebyl, bylo by to všechno mnohem horší.“

Všichni žáci věděli, že pachatel měl s sebou ještě jednu zbraň, která se při prvním výstřelu zasekla. Kdyby se to nestalo, měl by zbraň s větším počtem střel a o větší ráži, což mohlo vést k mnohem většímu počtu obětí mezi učiteli.

Proč mezi učiteli?

Cílem pachatele nebyli žáci, ale učitelé, kterým se chtěl pomstít, protože byl propuštěn ze školy. To nebylo pouze neštěstí nebo katastrofa, nýbrž poprava učitelů. V nejkratší době přišlo mnoho lidí o život, což je situace typická pro válku. Proč byli zastřeleni druzí a ne já?

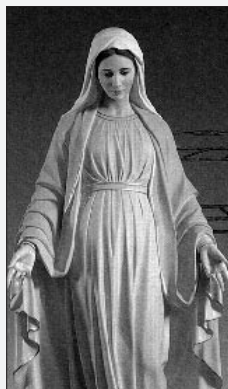
Poselství Královny míru

Drahé děti!

Zvu vás i dnes, abyste se otevřeli modlitbě. V uplynulé postní době jste pochopili, jak jste malí a jak malá je vaše víra. Děti moje, rozhodněte se i dnes pro Boha, aby On ve vás a skrze vás měnil srdce lidí, ale i vaše srdce.

Bud'te radostnými nositeli vzkrísěného Ježíše v tomto nepokojném světě, který dychtí po Bohu a po všem tom, co je od Boha. Já jsem s vámi, děti moje, a miluji vás zvláštní láskou.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 4. 2003

Bratr Efraim k Poselství Královny míru - str. 15

I vy jste tedy mohl patřit mezi učitele, kteří byli zastřeleni...

To bylo pro mě dlouhou dobu problémem. Neměl jsem ten den vlastně vyučování, jen jsem si chtěl vzít něco ze sekretariátu. Proč ne já? Jsem přesvědčen, že každý umře tehdy, kdy Bůh chce. Zažili jsme něco podobného u naší nejstarší dcery, která měla těžkou autonehodu a první dny byla udržována při životě jen přístroji a lékaři ji už odepsali. Proč přežila? Ještě nepřišla její hodina! Pokud jde o mou situaci, mnoho a mnohokrát jsem se ptal, co to znamená, že moje hodina ještě nepřišla, že mám šanci být dále šťastný ve své rodině, zatímco mnoho jiných rodin kolem mne truchlí pro své otce nebo matky, manžely nebo manželky.

Změnil se tím váš vztah ke Kristu?

Potvrdil se. Mnozí pociťují dodnes pozdní duševní následky té události. Byli jsme všichni podrobeni psychologickému vyšetření. Vyhodnocení dotazníku, který jsem vyplňoval, vyneslo na světlo, že jsem emocionálně reagoval podprůměrně, jinými slovy, událost mě zatížila méně, než je průměr. Mohl jsem to psychologům vysvětlit pouze tak, že ve svém životě prožívám odevzdanost, která pramení z mé víry v Ježíše Krista. Víím, že všechno je v rukou Božích.

HOLLYWOOD - VELKO-PRODUCENT NÁSILÍ

Po strašném krvavém činu se mnoho mluvilo o tom, že přičinila tkví v přílišné prezentaci násilí v médiích. Násilnické filmy, videa, počítačové hry s násilným obsahem. Jak se na to díváte?

Na naší škole nehrálo násilí žádnou roli. Ale sehrávalo ji v soukromém životě pachatele. A je tomu přirozeně tak, že když konzumujeme taková média, násilí nás automaticky zavalí, mnozí tvůrci tohoto mediálního násilí tvrdí dokonce nestydatě, že chtěli touto podívanou dosáhnout opaku. Bohužel největším producentem násilí je zřejmě Hollywood. A s hrůzou můžeme konstatovat, že mnoho toho, co se později stane, se předtím ukazovalo ve filmech. Např. teroristický akt z 11. září byl již předtím k vidění v televizi. Že si to pak lidé berou jako vzor, nemůžeme se vůbec divit. Nerozumím Američanům, že na jedné straně s takovou vehemencí bojují proti terorismu a na druhé straně šíří po celém světě u nich vyprodukované úděsné scénáře.

Vlastně bychom pak nemohli ani dětem číst Bibli, když již jeden z prvních dětí lidských dějin, Kain, zabil svého bratra...

V tom je rozdíl, když o něčem čteme jako o příkladu, anebo to přímo realisticky uvidíme

a uslyšíme ve filmu. Přirozeně zlo je cena naší svobody. Proč mohl Kain zabit Ábela? Protože ho Bůh nechytal za ruku. Nepohybujeme se v obrovském loutkovém divadle, nýbrž každý se sám rozhoduje, zda chce vykonat něco dobrého, nebo zlého.

Úkolem učitele musí být, aby motivoval k svobodě k dobru. Teologicky vyjádřeno to znamená: „Bud'te Boží děti!“

V BÝVALÉ NDR JE POTŘEBNÁ JINÁ EVANGELIZACE

Změnilo se něco ve vaší farnosti nebo v církvích po 26. dubnu?

Církev jsou přirozeně vyhledávaným útočištěm, když se stane něco strašného. Tak byly kostely po 26. dubnu plné. Dnes jsou bohužel opět prázdné. Neprobíhá to tedy podle jednoduchého vzoru: Lidé prožijí strašné utrpení, jsou otevřenější k Bohu a je možno je evangelizovat. Měli jsme tu po krvavém činu žáky z USA z Denveru, kde v roce 1999 došlo k podobnému masakru. Mladí se pokoušeli mezi mladými z Erfurtu o evangelizaci. Většinou vůbec neuspěli.

Co je tedy třeba dělat?

Nepomůže vpadnout s Kristem do domu. Lidé v nových spolkových zemích byli strašně zklamáni dvěma velkými ideologiemi: nacistickou a komunistickou. Nyní jsou podezíraví vůči všem světovým názorům. Trpí tím přirozeně hlásání křesťanské víry. Účinnou evangelizační metodou je zde především osobní příklad: když přesvědčuji tím, co konám. Především u nás musí mít evangelium činu předstih před evangeliem slova. Jen když nás lidé vidí, že jako křesťané žijeme jinak než ostatní, a ptají se proč, mohou objevit víru jako přitažlivou a chtějí se sami stát křesťany.

Podle Kath-net 23. 4. 2003

Překlad -lš-

Kapucíni a války s Turky (dokončení)

V minulém čísle jsme se seznámili se začátkem bitvy mezi islámem a křesťanstvím, ke které došlo 8. září 1683 na výšině Kahlenberg. Kapucín P. Marek z Avianu byl uprostřed největší vřavy. Křesťanská vojska výšinu dobyla.

Tento šťastný začátek dodal odvahy křesťanským bojovníkům a vévoda z Lotrinska řekl P. Markovi: „Jestliže zítra dobudeme ještě onu výšinu, máme naději na úspěch.“ „Cože?“ odpověděl kapucín, „Onu výšinu? Zítra budeme ve Vídni.“

Rozhodnutí

Byla neděle 12. září. Po ranním rozbřesku sloužil opět P. Marek polní mši; již předtím přistoupil král a generálové u kapucína ke svatě zpovědi a všichni přijali svatě přijímání. Pět dělostřeleckých ran dalo křesťanským vojskům znamení k útoku. Odpor Turků byl zoufalý. Kara Mustafa osobně velel svým janičárům. Křesťané postupovali s nezlomnou odvahou vpřed, kapucín takřka létal z jedné strany na druhou. Turci měli na „Aviana“, jak mu říkali, obzvlášť poličeno, ale zdálo se, že je nezranitelný, takže mu Turci nakonec s odporem a hněvem ustupovali z cesty.

Sandály Marka z Aviana

Až do čtyř hodin odpoledne byl boj nerozhodný. Turci posílali stále nové síly, ale křesťané stáli pevně jako zeď i zranění se znovu a znovu vrhali do boje, až Turci začali ustupovat. Tu vyrazil hrabě Starhenberg s posledním zbytkem obránců z města, vpadli Turkům do zad a už nebyli k zadržení. Turci se dali na bezhlavý útek a křesťané s jásotem postupovali vpřed. V sedm hodin večer byla Vídeň osvobozena a celý turecký tábor padl vítězům do rukou.

Když král Sobieský uviděl večer kapucína, šel za ním a řekl:

„Vaše požehnání a vaše zbožná pomoc nám dopomohla k velkému vítězství.“ „Ne,“ odpovídal Marek, „Pán vám dopřál vítězství a získali jste je svou statečností.“

I v následujících letech byl P. Marek u vojska a předpověděl dobytí Visegrádu, což se překvapivě brzy stalo skutečností. Turci usilovali velice o to, aby se zmocnili kapucína. P. Marek důvěřoval zvláště ochraně sv. archanděla Gabriela a pohyboval se uprostřed bitev a nebezpečí s neobyčejnou chladnokrevností, která vojevůdce i vojáky přiváděla k úžasu.

Stál na čele vojsk při útoku na Waizen. Turecká záloha pod vedením Seradara Mustafy spěchala na pomoc. P. Marek jim vyšel vstříc a přivedl křesťany až k dobytí pevnosti. V roce 1685 táhl opět s císařskými vojsky proti dvojnásobné přesile Turků, která chtěla dobýt zpět Gran. Císařské vojsko pod vedením bavorského kurfirsta dosáhlo naprostého vítězství, jak to P. Marek předpověděl. Současně jiné oddíly stejné armády dobyly Neuhausel.

Radost Západu byla velická a jméno kapucína šlo od úst k ústům. V tom roce zemřel biskup Emerich Sennel a císař žádal pro kapucína o kardinálskou hodnost. Všichni včetně apoštolského nuncia se z toho radovali, nikoliv však P. Marek, který se vrátil do Itálie, aby tu působil jako misijní kazatel, a jako odměnu si vyprosil nikoliv kar-

dinálský purpur, nýbrž aby směl dále nosit kapucinkou kutnu.

V létě 1686 táhl P. Marek s císařským vojskem proti Budínu, který jako klíč Východu byl obzvláště ceněn a opevněn. Turci tam vyslali vybrané vojsko, 16 000 janičárů pod vedením slavného vojevůdce Abb-el-Ramana a 100 000 mužů pod vedením velkovezíra Solimana. Sultán mu napsal list: „Obětuj lidi v bitvě, nebo na šibeničním provaze!“

Když narazilo obléhání na zoufalý odpor Turků, chtěli císařští odtáhnout. Tu P. Marek předpověděl vítězství, velitel se odhodlal ještě k jednomu útoku na město a turecké oddíly a tento takřka zoufalý podnik se zdařil. Císařským s P. Markem v čele se podařil průlom a táhli vítězně až k starobylému domu sv. Štěpána, aby vrátili kříž tam, kde 143 let vládl půlměsíc.

Na památku

Na památku tohoto vítězství přeložil papež na tento den (2. září) svátek sv. Štěpána, uherského krále. Turci přísahali, že kapucína odklidí z cesty, a když se to P. Marek dověděl, odpověděl: „Nezasloužím si takovou milost, abych zemřel pro víru, ačkoliv bych za ni rád dal svou krev i svůj život.“ A předpověděl dobytí Pětikostelí a Segedinu.

Marek z Aviana

Nevěnoval se však pouze bitevní činnosti. V pěti polních lazaretech bylo 6000 nemocných a zraněných, v jediném měsíci se 200 protestantů vrátilo ke katolické víře.

V následujícím roce (1687) učinil sultán císaři mírovou nabídku, kterou císař odmítl. Na papežův příkaz a císařovy

Leopold I.

prosby vrátil se P. Marek opět k vojsku proti Turkům, kteří v síle 70 000 mužů zaujali pozice u řeky Drávy.

V trojúhelníku mezi Drávou a Dunajem, kde před 161 lety bylo zničeno maďarské vojsko i říše, došlo 12. srpna k bitvě. Turky stihl stejný osud jako kdysi Maďary, tisíce jich zahynulo v řece a v bažinách. Křesťané dobyli velkovezířův stan, velký jako město, a kapucín v něm spolu s knížaty a generály zapěl „Te Deum“.

Příští jaro poslal papež kapucína opět do Německa. Při prvním setkání s císařem se ho vládce zeptal na názor na polní tažení. Ten odpověděl: „Cílem toho tažení s Božím požehnáním je dobytí Bělehradu.“

Urovaný spor

Ale císařští vojevůdci vzhledem k nedobytnému opevnění města pokládali tažení za neproveditelné. P. Marek řekl: „Myslíte si, že chci naše lidi vystavit bláznivému riziku? Navrhují slavný útok, o kterém si budou dějiny vyprávět ještě po staletích.“

Podářilo se mu nedůvěřivě vůdce přesvědčit: po patnáctidenním obléhání nastoupilo císařské vojsko ke zteči proti Turkům, kteří bojovali se zoufalou odvahou. Padlo 700 císařských spolu s mnoha generály, bavorský kurfirst princ Evžen Savojský byl zraněn. Po dvou hodinách zoufalého boje bylo město v moci křesťanů a na bitevním poli zůstalo 7000 padlých Turků.

V jejich rukou zůstal ještě hrad. Ale když viděli vítězné tažení a křik křesťanů, vyvěsili bílou vlajku a 800 obránců se vzdalo na milost a nemilost. Když je vyváděli a šli kolem kapucína, padali před ním na kolena a on je ujistil, že dostanou milost.

Pohnutá událost

8. září na svátek Narození Panny Marie zanotoval P. Marek, obklopený vojevůdci, „Te Deum“. Baron z Triescensetu, polní maršál císařských vojsk a protestant, složil do jeho rukou katolické vyznání víry.

To bylo poslední polní tažení, kterému stál P. Marek na čele, ale i přes vysoký věk a nemoc šel na rozkaz papeže znovu do Německa, aby se postavil proti pletichám francouzského krále Ludvíka XIV., který chtěl prosadit svého syna na císařský trůn. Kapucín prošel dvory kurfirstů a vzhledem ke starému přátelství dosáhl toho, že volba padla na císařova syna Josefa I.

Opět Řím volá

Opět přišlo povolání z Říma a šedivý stařec se vydal na obtížnou cestu, aby zasáhl v okamžiku nebezpečí. Turci shromáždili z celé země obrovské vojsko, vtrhli do Maďarska a táhli na Vídeň. Město a císař se třáslí.

Kapucín řekl: „Uděláme, co je v našich silách, a Bůh nám dá vítězství.“ U řeky Tisy zničil princ Evžen Savojský velkovezírovo vojsko, tisíce utonuly v řece, tři tisíce a velká kořist padly do zajetí. Když zpráva o vítěz-

ství dorazila do Vídně, spěchal císař za kapucínem. „Daroval jste nám vítězství, pojdte s námi děkovat Bohu!“

Ještě jednou přišel rozkaz z Říma, aby šel do Vídně. Marek ležel právě těžce nemocen, ale když rozkaz přišel, zvedl se z lože se slovy: „Papež poroučí, já jdu!“ Ještě jednou kázal v dómu sv. Štěpána, ale to bylo naposled. Už nevstal z lože. Celá Vídeň truchlila, císař s celou rodinou šel k jeho smrtelné posteli a na kolenu obdrželi poslední požehnání umírajícího.

S křížem přitisknutým ke rtům vydechl muž Boží svou duši, která uprostřed vši činnosti byla vždy v modlitbě spojena s Bohem.

Poslední císař děkuje

V kapucínském kostele ve Vídni očekávají tělesné ostatky „Zachránce říše“ své vzkříšení pod mramorovou deskou, jejíž nápis napsal v únoru 1914 poslední habsburský císař Karel spolu se svou manželkou Zitou – „Z vděčností“.

Mohli jsme přinést jen malou část z východní mise, ale je to zpráva psaná potem a krví nesčetných Božích bojovníků, jejichž jména dějiny nezaznamenají. Ve své pokoře ani nechtějí být jmenováni. Ale semeno, které zasel v brázdách Boží vinice, vyrostlo navzdory bouřím doby a přineslo a dále přináší nádherné plody k Boží slávě a záchraně duší.

Poznámka: V textu Hieronyma Grafa jsou podle prof. Gindla některé historické nepřesnosti. Např. velitel Vídně se jmenoval Rüdiger hrabě ze Starhemburgu a vídeňský biskup Kolonitz.

Hieronymus Graf

Farář a jeho svatý prsten

Kořeny mého vztahu k růženci leží v mé rodině. Jako dítě jsem byl zcela samozřejmě svými rodiči zasvěcen do modlitby růžence. Společně s nimi, sourozenci a těmi, kteří s námi bydleli, modlili jsme se růžencem každou sobotu večer. V adventní době jsme se růžencem modlili každý den. Když mi bylo 11 let, to, co jsem dosud přijal a co poznamenalo můj vztah k Panně Marii, vzal jsem s sebou na svá gymnaziální studia, která jsem prožil v jezuitském konviktu. V těch letech jsem často klekával v kapli a modlil se růžencem. Důvodem mé modlitby bylo vyprosit si pomoc pro své studium a v různých vnitřních potřebách.

Po vstupu do chórového bratrstva sv. Floriána v roce 1969 následoval noviciát a pak vysokoškolské studium. Tato léta byla pro mě velkou zkouškou. Růžencem ustoupil do pozadí.

Po kněžském svěcení v roce 1975 a v prvních letech pastorače získal pro mě růžencem opět na významu, protože jsem poznal, jak je důležité dát více prostoru osobní modlitbě.

R. 1978 se pro mě náhlá smrt Jana Pavla I. stala velkým otřesem. Jeho veselost mě povzbuzovala k životu v lásce, jeho prostota mě zahanbovala, a tak jsem se rozhodl, že budu růženci věnovat více času. V důsledku tohoto rozhodnutí jsem se odpoutal od svého autorádia a rozhodl se, že při jízdách autem se budu modlit růžencem. Od té doby nebyly hodiny na dálnici ztraceným časem, ale časem naplněným.

O několik let později v roce 1982 jsem při pouti do Altöttingu udělal zvláštní zkušenost. Při modlitbě růžence v lesích před Altöttingem mi bylo najednou jasné, že si své dobré zkušenosti s touto modlitbou nesmím nechávat pro sebe, ale musím je šířit dále. Ještě během pouti dozrál plán pozvat farníky v měsíci říjnu cílevědomě k modlitbě růžence. Od neděle do soboty jsme se růžencem modlili vždy v jiné čtvrti obce. Tak se

stal měsíc říjen v naší farnosti školou růžence.

Ve stejné době jsem se pokusil i ve škole zasvětit děti do této modlitby. Cítil jsem, jak u dětí roste pozornost a láska k Bohu. Současně jsem pocítil, že i moje láska k růženci dostala nový rozměr a intenzitu: moje modlitba byla stálejší a věrnější.

Další směr nabyla moje modlitba růžence v důsledku události v Medžugorje v 80. letech. Po jedné pouti do Medžugorje se ve mně probudila touha vyhovět Panně Marii a modlit se denně celý velký růžencem, tedy všech 15 desátek.

A k tomu ještě něco dalšího: V souvislosti s jedním poselstvím Matky Boží jsem se začal modlit růžencem nikoliv na své úmysly a přání, ale modlil jsem se především za to, co si přeje Bůh, a své osobní záležitosti jsem pak připojoval.

Před třemi lety mi Bůh dal nečekaně další zkušenost. Jeho prozřetelnost způsobila, že se do farní budovy na jeden rok nastěhoval jeden mladý manželský pár. Vzniklo tak duchovní společenství. Cítil jsem, jak je to blahodárné, když se jako kněz mohu modlit s někým společně. V mnoha rozhodnutích, která se týkala farnosti, zakusil jsem sílu, která pramenila z této společné modlitby.

Nyní v roce 2002 prožívám, jak jsou různé úkoly a těžkosti ve farnosti schopny připravit mě o pokoj srdce. Právě v těchto situacích cítím, jak růžencem pomáhá znovu získat ztracený pokoj v srdci.

Když se ohlížím zpět za svým životem, mohu konstatovat, že růžencem mi pomohl vytrvat v modlitbě. V této zvláštní modlitbě Církve mám možnost přinášet Bohu celý svůj život:

svou víru i svou nevíru,
svou odvalu i zbabělost,
své úspěchy i nezdary,
své radosti i bolesti.

P. Alois F.
Z FeL č. 93 přeložil-lš

Ale kdy nastane mír?

Současné historické období je poznamenáno válkami, které svým ničivým břemenem zraňují často nevinné, kteří nejsou do války přímo zapojeni.

O válečných souženích, genocidě, masakrech a depresích, o vzájemných útocích dnes nejen čteme, ale můžeme je přímo sledovat díky televizi, a vidíme tak přímo dopodrobna obrazy krve a pustošení.

V této souvislosti se probouzí u mnoha osob, i když v různém stupni, negativní tendence chápat tyto události jako něco

nevyhnutelného, což se projevuje v negativním hodnocení událostí a především v negativním hodnocení lidské přirozenosti. To všechno vede k tomu, že se člověk uzavírá do sebe a ustupuje psychologicky: v praxi se posiluje egocentrická logika.

Šíření strachu

Ale politika takové sebeobranu, izolace, která podporuje podezírání, nejistotu a situace poznamenané provizoriem, plodí tak atmosféru strachu. Pro mnoho osob se zítřek stává neznámou, kterou by nejraději vyloučili, protože je stále obtížnější objevit dobro a krásu.

Tak se otevírá prostor pro mágy a jasnovidce, senzibility a čarodějnice, všechny, kteří se označují za schopné nejen poznat negativní stránku dneška, která penalizuje určitou osobu nebo která zatěžuje budoucnost, ale také slibují, že mohou připravit talismany nebo aktivo-

vat rituály, které vymažou hrozící nebezpečí.

Boží mlčení

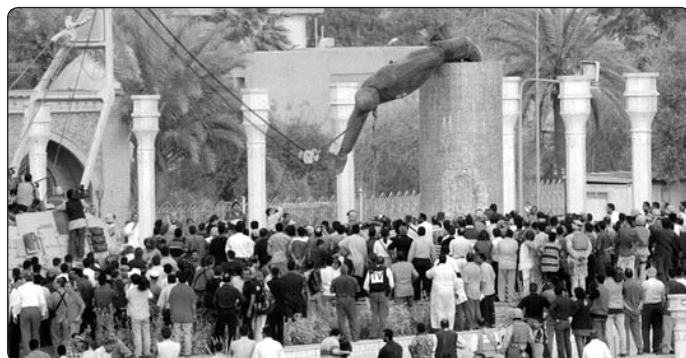
Velmi obtížnou se stává situace pro ty, kteří z pohledu na bezmocné a sklíčené začínají vyvozovat, že v této dějinné chvíli Bůh není přítomen nebo že přinejmenším mlčí.

Na podporu toho se připomínají miliony mrtvých z koncentračních táborů nebo jiné zdrcující skutečnosti. Bůh, který nereaguje, nezachraňuje, co prý je to za Otce? Jestliže trvá na svém mlčení, jak se mnozí domnívají, znamená to, že je nikoliv všemohoucí, ale nemohoucí. Znamená to tedy vítězství zla? Temnot? Je-li tomu tak, pak nezbyvá nic jiného než nihilismus. Je nejlépe skoncovat s pozemským životem.

Bůh není náš strážce

Těchto několik poznámek nám pomůže zamyslet se nad tím, co je to mír. Mír se přísně pojí s poznáním křesťanského povolání, a tak jestliže se nezamýšlíme nad Božím slovem, riskujeme, že nepochopíme, proč je Kristus opravdovým knížetem pokoje.

Je třeba především říct, že i ty nejstrašnější události, a nejen ony, jsou vždy projevem lid-

ské vůle. Může k nim docházet, protože každá osoba je vybavena skutečnou, a nikoliv fiktivní svobodou. Svoboda je jako ekonomické dědictví. Je možno ji využít k dobrým a pozitivním, konstruktivním účelům, které

přinášejí dobrodiní i pro druhé, anebo naopak použít bohatství podle principu negace skutečnosti, s vyloučením ohledu na druhé, či přímo k ničivým cílům.

Kdyby Bůh bezprostředně reagoval na každé lidské jednání, znamenalo by to, že nerespektuje plně lidskou svobodu, nýbrž jen určitou kapacitu jednání. Vystupoval by jako opatrovník neplnoprávných osob.

Bůh není televizní deník

Uznání lidské svobody tedy neznamená, že Bůh je nepřítomen. Jako Pán života umírá s tím, který trpí a padá, ale je také tím, kdo v síle Ducha vstupuje do vykoupeného lidstva, aby dal růst naději, skálopevným povoláním, velkodušnému úsilí, rozhodnutím, která jsou prospěšná pro všechny, k hrdinným činům... Deník Božího milosrdenství nejsou televizní noviny, které slibují senzace, nýbrž je to pozvolný postup na terénu lásky. Boží milosrdenství neslibuje vzrušující podívanou a nevyzvedává sílu toho, kdo chce zničit druhého, ale působí v srdci člověka a dává mu zakusit potřebu dobra, dělá ho citlivým, aby uměl číst v událostech a v subjektivních pohledech, a probouzí hlad a žízeň po spravedlnosti... Boží milosrdenství nevyzývá nikoho k souboji, ale sklání se se

svou náručí k těm, kteří zůstávají zde na zemi odstrčení, soužení a utlačovaní...

Pokoj závisí na nás

Proti těm, kteří tvrdí, že člověk je „vlk mezi vlky“, nebo vo-

lají, „chceš-li mír, připravuj válku“, se křesťanský hlas a způsob jednání projevuje v iniciativách trvalého formování svědomí, v přejímání odpovědnosti na

všech úrovních, v projevech solidarity i na mezinárodní úrovni, v dialogu mezi národy. Budování skutečného míru totiž nezná vytáčky kompromisů ani kličky a manévry, které jsou jen efemérní východiska, nýbrž se rozvíjí v trpělivosti a vytrvalosti. Staví na vizi života, který se nepojí s osudovou nutností a nevyhnutelností.

Kristus, kníže pokoje

A právě zde je možno pochopit, proč je Kristus knížetem pokoje. Jestliže totiž lidská bytost stále trvá na tom, že chce vyhrát válku jen svým osobním či kolektivním úsilím, těžko spatří úsvit nového jara. Jestliže však každá lidská bytost si uvědomí, že člověk je povolán k službě druhým lidem a celý jeho život je možno usměřňovat podle plánu Boha, který nás stvořil ke své podobě, a tedy k blahu našemu i všech ostatních, pak před ním vyvstane možnost reálné změny. Každý konflikt se totiž v tomto světle jeví takový, jaký je: neužitečný a přímo škodlivý. Je zapotřebí setkat se a vysvětlit ubohým lidem, aby pochopili, že mír již vzchází. Ve světě je tolik znamení dobré vůle a vůle po míru.

V tomto smyslu Kristovo slovo nesměřuje k okamžitým řešením, protože ta jsou vždy závislá na lidské svobodě, ale k samým pramenům pokoje: k hledání samého Boha, který je původce života.

Maria Ausiliatrice 1/2003
Překlad -lš-

Vlaštovky nad Medžugorje

Vlaštovky jsou často přirovnávány k dobré zprávě. Říká se „jedna vlaštovička jaro nedělá“, aby se zdůraznilo, že jedna dobrá zpráva ještě problém neřeší. Ale je to vždy dobré, když už se objeví alespoň jedna vlaštovka, protože je to znamení, že jaro je přede dveřmi. Proto i když jedna dobrá zpráva ještě neznamená vyřešení problému, dá se očekávat, že jeho vyřešení může být docela blízko.

Zvolil jsem tyto obrazy, aby symbolizovaly něco docela pěkného, co se podle mého názoru uskutečňuje na medžugorském nebi.

V květnu je tomu letos již 22 let, co existuje „fenomén Medžugorje“. Za ta léta se v Medžugorje vystřídal na čtyřicet milionů poutníků z celého světa, které přitáhla pověst, že se zde zjevila Panna Maria a že tato zjevení dodnes den co den pokračují.

Dosud se však Církev o věrohodnosti těchto zjevení nevyjádřila. Je sice známo, že některé církevní autority se vyjádřily skepticky a vydatně kladly překážky „fenoménu Medžugorje“. Naštěstí mnohé jiné daly najevo své přesvědčení, i když pouze osobní, že na tomto místě se skutečně událo něco opravdového mimořádného.

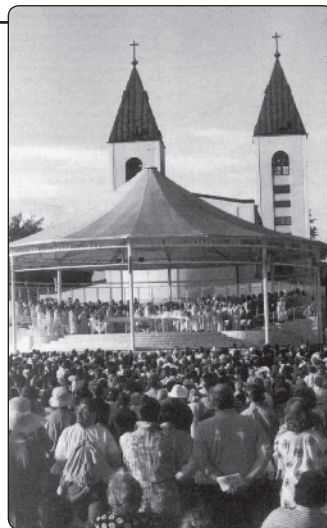
Rozvážnost a obezřetnost Církve je oprávněně velká. Především když se jedná o události tak důležité a delikátní. Úřední mlčení ze strany autorit je tedy pochopitelné. Ale v těchto posledních dobách se zdá, jako by toto mlčení bylo narušeno. Je možno pozorovat, že jakési vlaštovky, dobré zprávy, se objevily na medžugorském nebi.

Jsou to malá, nicméně důležitá znamení. Jedno přichází od kardinála Tettamanziho, donedávna arcibiskupa milánské diecéze, která je v Itálii největší. Když ho asociace „Mir i Dobro“ požádala o povolení, aby mohla uspořádat v Miláně modlitební den, který vede P. Jožo Zovko, jeden z řeholníků, který je svědkem historických událostí v Medžugorje, kardinál povolení nejen udělil,

ale poslal P. Zovkovi písemnou autorizaci, něco, co se stalo zatím poprvé. Malé znamení, ale kdo zná různé polemiky na toto téma z posledních let, ví, že toto gesto významného kardinála má velký význam.

Pater Livio Fanzaga, ředitel Radia Maria, napsal knihu *ŽENA A DRÁK*. Pater Livio je velkým expertem na medžugorské události a je jejich velkým obhájcem. Jeho předchozí kniha měla titul *PROČ VĚŘÍM V MEDŽUGORJE*. Jeho novou knihu, která se soustřeďuje na Medžugorje a poselství, která zde Madona vyslovila, recenzuje L'Osservatore Romano, oficiální orgán Svatého stolce. Je to poprvé, co se tento deník zajímá o knihu, která píše o Medžugorje.

Jak je známo, v Církvi jsou různé důležité autority, které vyjádřily svůj pozitivní úsudek o faktech v Medžugorje. Během těch 22 let vykonalo do Medžugorje pouť na 150 biskupů, desítky kardinálů, o tisících kněží ani nemluvě. Jejich přítomnost na tomto místě v roli zbožných

poutníků nevyžaduje zvláštních komentářů.

Papež sám v odpovědích na řadu otázek dal najevo, že pokládá tato zjevení za dar nebes. Svědectví o tom jsou četná při nejrůznějších příležitostech.

Jednou přijal papež na audienci 45 amerických kněží, které doprovázeli tři biskupové. Tito kněží řekli papeži: „Svatý otče, toužíme jít do Medžugorje a modlit se tam.“ Papež jim odpověděl: „Běžte a modlete se tam také za mne!“

25. června 1985 přijal papež skupinu kněží z diecéze Trento. Jeden z nich se papeže otázal: „Svatý otče, mohu jít do Medžugorje a modlit se tam?“ Papež odpověděl: „A proč ne?“

24. ledna 1987 přijal papež biskupy z Triveneta. Biskup z Udine, který byl znepokojen, že z této oblasti se organizuje velké množství poutí do Medžugorje, položil papeži otázku: „Svatosti, jak se my bis-

Mons. Rizzi

kupové máme zachovat v této záležitosti?“ Svatý otec odpověděl: „Taková otázka mě překvapuje. Copak si neuvědomujete, jak hojně duchovní plody zrají na tomto místě modlitby?“

V srpnu 1989 arcibiskup Nového Mexika v Texasu vykonal pouť do Medžugorje. Když mluvil se skupinou poutníků, jako by chtěl ospravedlnit svou přítomnost na tomto místě, řekl: „Při svém posledním setkání s papežem jsem se ptal papeže, zda nemám zabránit svým věřícím v jejich poutích do Medžugorje, a on mi odpověděl: ‚Jen ať tam lidé jezdí. Tam se modlí.‘ Ale oni mě zvou, abych šel s nimi,“ řekl jsem. Papež odpověděl: „Tak běž a modli se také za mne.““

Velkolepé svědectví mi dal Mons. Mario Rizzi, titulární arcibiskup z Bagnoregia a apoštolský nuncius v Bulharsku. Je to velmi zkušený člověk, který dlouho pracoval v Kongregaci pro východní církve jako její sekretář.

Mons. Rizzi, se kterým jsem se setkal v jeho příbytku v Římě, mi vyprávěl, že jednou ráno v roce 1996 se účastnil mše svaté v soukromé kapli papeže ve Vatikánu spolu s Mons. Robertem Cavallerem, čestným prelátem Jeho svatosti, který se krátce předtím vrátil z Medžugorje. Po mši svaté se srdečně bavili s papežem. Řeč se přirozeně stočila i na Medžugorje. Mons. Cavallero řekl: „Právě jsem se vrátil z Medžugorje.“ Papež řekl. „Vy věříte v Medžugorje?“ „Ano, Svatý otče, já věřím.“ A hned dodal: „A vy, Svatý otče, věříte?“ Papež setrval okamžik v mlčení a pak opakoval slovo za slovem: „Věřím, věřím, věřím.“

Tato svědectví, spojená s malými znameními, o kterých jsme hovořili na začátku, vytvářejí jarní atmosféru, příznivou a pozitivní, poznamenanou letem vlaštovky; kdoví, zda jejich let není znamením velmi dobrých zpráv.

Renzo Allegri

Bašta Pána Boha (17)

„Ne, to ne! Ale od nynějška se jmenuji Marché - á - Terre.“

On snad nebude mít nic proti tomu, když mu ukradnu jméno. A v Poitiers nikdo nebude znát cizího žebráka Marche - á - Terre, který se před několika dny na smrt nemocný dobelhal do nemocnice.“

Potom kněz klidně pokračuje v návštěvě nemocných.

Za hodinu opouští nemocnici opět jako kulhající žebrák.

Večer se vrátil zpět do Montbernage. Mládež ho hned s radostným nadšením zasvětila do tajemství šatní skříně a Petr Coudrin musel uznat, že je to opravdu náramně vtipně vymyšlená věc.

Jirka Vinaie trval však na svém. Musí se udělat nová generálka. Tentokrát mohou své role hrát paní Bernardová i kněz osobně. Pekařův kluk bude dělat četníka.

Robert tlumočil knězi jako náповědu rozhovor o tlustém a žravém Filipovi. Toho pak ale následovně potěšilo, když maminka skutečně řekla: „Chlapec musí pořádně jíst, když teď rychle roste.“ Matka to zahrála znamenitě.

Také celá generálka dopadla skvěle. V okamžiku zmizel kněz dveřmi skříně dozadu, a když Jirka Vinaie vrazil do světnice, měla paní Bernardová dveře dávno zamčené.

„Výborně, paní Bernardová, výborně faráři Coudrine!“ chválil Jirka, když se kněz zase objevil. Ten se ale bránil:

„Petr Coudrin už neexistuje. Je to jenom Marche - á - Terre. Petr Coudrin zemřel včera ráno blaženou smrtí v nemocnici nevléčitelně chorých.“

Chlapci překvapeně zírali na kněze. Když jim však podrobně vysvětlil celý průběh právě uplynulých událostí, neudrželi se potlesku. Sama paní Bernardová mínila, že by bylo dobré vůbec jméno Coudrin nevslovovat.

Skrýš se ale musela osvědčit rychleji, než kdo mohl tušit. Kostelník Pascal viděl žebráka vcházet do domu a hned se šoural do Poitiers zalarmovat Jakobiny. Mezitím totiž vyšpehoval, že v Montbernage opět působí kněz a zvonění zvonů při zamčených kostelních dveřích a zbožné písně v noci už dávno nepřipisoval ďablu. A protože se dalo beztak od rodiny Bernardovy očekávat všechno možné, připadal mu ten žebrák víc než podezřelý.

O hodinu později zaduněly po schodech v domě obchodníka se zeleninou těžké kroky. Návštěva jakobínů přišla tak nečekaně, že si ani kněz, ani paní Bernardová nevzpomněli v prvním okamžiku na úkryt. Vtom ale vyskočil tlustý Filip s neobvyklou rychlostí a otevřel dveře do skříně.

Když jakobíni s nadávkami prohledávali pokoj a všechny ostatní místnosti, byl Coudrin už dávno v bezpečném úkrytu. Konečně rudí zase s hlukem odtáhli a nadávali na kostelníka, že je do Montbernage zbytečně zavola. Po této události musel samozřejmě kněz hledat jiné přístřeší. Bylo by příliš nebezpečné, aby zde déle zůstal, protože se dalo zcela jistě počítat s další domovní prohlídkou. Kdoví, zda by se mu potom vždy podařilo včas dosáhnout úkrytu.

Tak tedy přijal Petr Coudrin přístřeší pro příští čas u sedláka Pasquiera, které mu s radostí poskytl. Jan Planier, předseda trestního soudu, pobíhal s klením a nadávkami po své úřadovně sem a tam, zatímco mu národní gardista podával zprávu o záhadném zmizení žebráka v nemocnici.

„Zabedněnci jste všichni!“ zuřil Planier.

„V tom muselo něco vzet!“ bránil se voják zajíkávě. „Ani myš by z nemocnice neproklouzla, aniž bychom ji ne-

PRVNÍ JARNÍ POUŤ RODIN K P. MARIÍ POMOCNÉ, OCHRÁNKYNI ŽIVOTA (MARIA HILF) U ZLATÝCH HOR

Program: 12.30 hod. – Křížová cesta pro děti i dospělé (trasa vede z města Zlatých Hor od 1. zastavení u Bohemy na poutní místo) ● 14.00 hod. – informace z oblasti ochrany života, zejména života ještě nenarozeného ● 14.05 hod. – modlitba růžence ● 15.00 hod. – MŠE SVATÁ (celebruje biskup ostravsko-opavský Mons. F. V. Lobkowicz) ● Z Jeseníku jede v tento den zvláštní autobus od kostela ve 12.30 hod. a bude zastavovat na všech obvyklých zastávkách. Zpět pojedou po ukončení poutě v 17.30 hodin. Vlakové spojení z Jeseníku v 10.45 hod. a ve 12.07 hod. Odvoz od vlaků ze Zlatých Hor zajištěn. Kyvadlová doprava ze Zlatých Hor a zpět od 12.00 hodin. Informace na tel. 584 425 916.

viděli. Každý kout jsme prohledali. Je nemožné, aby se někde ukryl. Pod každou postel jsme se podívali.“

„Pod každou postel, to ano! Ale do každé postele? Tam jste se také podívali?“

„Do každé postele?“ zíral gardista celý bez sebe. „Tam přece leží jenom nemocní.“

„Ano, a mezi nemocnými ležel ten knězour Coudrin, na to bych vzal jed!“ syčel odpadlý kněz vztekle. „Ale já už ho chytím. Na to můžete vzít taky jed!“ Krčce rameny opustil voják místnost předsedy soudu.

„Na to tedy raději brát jed nebudu!“ bručel si pro sebe. „Ten Coudrin se zdá být docela prohnáný taškář.“

JEDEN TROUBÍ NA TRUMPETU A DVA ZTRÁCEJÍ KLID

Pavel Convertier se válel na peci v pekařské dílně svého otce; byl totiž chladný zimní den a na velké peci bylo opravdu příjemné teplo.

Chlapec měl zavřené oči, když se vši vervou spustil na trumpetu překrásnou píseň svému bratru Jakobovi, který i přes vyzvánění ranního zvonu nechtěl vstávat. Celá dílna se rozezněla mohutnými tóny Pavlova nástroje.

Zdálo se, že to však nijak neruší ani pekařského mistra Convertiera, který v díži mísil těsto na příští den, ani oba chlapce – Martina Cordiera a Jirku Vinaie, kteří seděli u stolu a pozorně naslouchali kamarádovu muzicírování.

„Ty v tom máš fakt sílu zvuků, to se musí uznat!“ chválil Martin, když trumpetista odložil nástroj, aby udělal přestávku.

„No, hlasitě to bylo dost!“ obdivoval také Jirka.

„Bratr Jakub by se tím opravdu mohl probudit!“ smál se mistr, aniž by přerušil svou práci.

„Ty bys vlastně mohl tímhle buzením svého bratra Jakuba probudit brzy ráno také celé Monbernage, když bude chtít pan farář Marche - á - Terre sloužit mši svatou,“ minil Martin.

„Aby tím byli ovšem také informováni vždycky i rudí!“ bránil se se smíchem Pavel. Ale chytrému Jirkovi prolétl hlavou jiný nápad.

„Ne, ráno to nejde!“ zamyslel se. „Ale mohl bys troubit nějakou píseň večer předtím, aby lidé věděli, že druhého dne ráno bude mše v Pasquierově stodole. Kromě toho bys potom mohl ještě několika zvuky udat, v kolik začne.“

„To je znamenitý nápad!“ Martin s nadšením plácl malého Jirku po rameni tak silně, že se málem skutálel pod stůl.

„Není to špatné,“ chválí také trumpetista. „A jestli mi tóny při tomhle počasí nezamrznou, tak se to dá provést úplně lehce.“

„Musíme honem k Bernardovým, abychom to s kluky pořádně promysleli!“ volá Jirka horlivě. A už ti tři horempádem vyrážejí z pekařské dílny.

„Jakube, bratře Jakube, spíš ještě?“ píská si pro sebe pekař Converter a s velkou chutí hněte těsto.

Nápad s trumpetou byl přijat u Bernardových ostatními hochy s nadšeným souhlasem. Ještě týž večer proběhli celou vesnici a seznámili spolehlivé lidi se signály trumpetety.

(Pokračování)

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

a obětuje více. Nejsou to právě ony, kterým zjevuje svá nejdůvěrnější tajemství? Oběť pro Krista a s Kristem je oběť semene, které umírá, aby přineslo stonásobný užitek.

Současný svět proto tak marně tolik vynakládá na to, aby si opatřil nějaké potěšení, protože se ztrátou smyslu pro oběť se pro něho stala nejvlastnější radost nepřístupná. V bludném kruhu egoismu hledá tam, kde nemůže najít. Stejně tak hledat pomocí orientálních náboženství a technik blaženost sám v sobě znamená vydat se úplně opačným směrem. Vrcholem absurdnosti je pak cesta těch, kteří nacházejí své uspokojení v neštěstí druhých, a dokonce ve svém vlastním. Znamená to v obou případech jít doslova **proti Kristu – anti Christum**.

Zdá se, že nastává doba, kdy už dochází a končí i zbytek „rezidua křesťanství“, ony ušlechtilé pozůstatky, které přetrvávaly v myslích a srdcích těch, kteří se jím ještě svým způsobem řídili, i když už formálně opustili Boha a jeho Církev. Ale i oni mají být přivedeni zpět do jediného ovčince. Protože s tímto okolím ztrácíme společnou řeč, můžeme je oslovovat jen řečí živého příkladu. Potřebujeme, aby naše radost a štěstí z příslušnosti ke stádu Dobrého pastýře a jeho následování byly proto opravdu velké ze zcela nesobeckých důvodů: aby se staly přitažlivě nápadné ve prospěch těch ostatních. Bylo tomu tak u prvních křesťanských obcí. Naučíme se tomu ve škole Mariině: její růženec je názorný a ověřený návod, jak se oběť proměňuje v radost a smrt v život. Je naléhavě potřebné, aby zbytek věrných se nejen modlil, ale doslova žil Mariin růženec. -red-

Modlit se je přirozené!

Maria nás neustává zvát k modlitbě, k tomu, abychom se otvírali modlitbě, jako se otvíráme nové dimenzi, jako se otvíráme štěstí, jako se otvíráme životu po dlouhé nemoci, jako se otvíráme světlu, když jsme dlouho zůstali ve tmě. Ale pro většinu lidí není toto otevření se životu samozřejmé. A přece horoucně touží po Bohu a po všem, co je od Boha. Zdánlivě je toto tvrzení paradoxní, zejména když se zahledíme na svět, kde převládají extrémní náboženského citění, vedoucí k fanatismu, nebo idolatrie vlastního já. Prvotní hřích odvrátil člověka od jediného pramene jeho štěstí, kterým je přátelství s Bohem.

Modlit se je přirozené!

Je to v lidské přirozenosti od samých počátků a tato veliká touha, která do člověka byla vložena, je klíčem k jeho štěstí. Nicméně musíme připustit, že modlitba je většinou prezentována jako povinnost, a to často trdná, jako aktivita „mimo“, jako práce nebo i jako hrozba: „Jestli se nepomodlíš, ...budeš potrestán!“ – Nuže, modlitba není aktivita navíc, jinak by nás Apoštol nežádal, abychom se modlili neustále. Je to životní aktivita, jako dýchání nebo krevní oběh.

Maria nás prosí, abychom se otevřeli této realitě, která je přátelstvím s Bohem, praktickým životem v jeho neustálé přítomnosti, která znamená nechat se jím obývat, abychom jej nosili světu, a to v pokoji a radosti.

Bratr Efraim, k poselství Královny míru, 25. 4. 2003

Liturgická čtení

Neděle 11. 5. – 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,8-12

Ž 118(117),1+8-9.21-23.26+28-29

Odp.: 22 (Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním. Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 1 Jan 3,1-2

Ev.: Jan 10,11-18

Pondělí 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea

a Achillea nebo sv. Pankráce

(v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 11,1-18

Ž 42(41),2-3; 43(42),3.4

Odp.: 42(41),3a (Má duše žízni po živém Bohu. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 10,1-10

Úterý 13. 5. – nez. pam. P. Marie Fatimské

1. čt.: Sk 11,19-26

Ž 87(86),1-3.4-5.6-7

Odp.: Ž 117(116),1a (Chvalte Hospodina, všechny národy! Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 10,22-30

Středa 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15-17.20-26

Ž 113(112),1-2.3-4.5-6.7-8

Odp.: 8 (Pán ho posadil vedle knížat svého lidu. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 15,9-17

Čtvrtek 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 13,13-25

Ž 89(88),2-3.21-22.25+27

Odp.: 2a (Navěky chci zpívat o Hospodinych milostech. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 13,16-20

Pátek 16. 5. – svátek

sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řim 8,31b-39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

Odp.: 14c (Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 10,17-22

Sobota 17. 5. – ferie

1. čt.: Sk 13,44-52

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 3c (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 14,7-14

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	
do první modlitby dne:	11. 5.	12. 5.	13. 5.	14. 5.	15. 5.	16. 5.	17. 5.	
Antifona	518	518	518	1673	518	1708	518	
Žalm	783	783	783	786	783	786	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	518	518	518	1365	518	1367	518	
Antifony	563	1151	1167	1674	1198	1368	1229	
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	813	1229	
Kr. čtení a zpěv	563	567	570	1674	577	1368	583	
Antifona k Zach. kantiku	563	567	570	1365	577	1369	583	
Prosby	564	567	571	1675	577	1711	584	
Záv. modlitba	564	1364	1656	1366	578	1369	584	
Modlitba během dne:								
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519	
Antifony	519	519	519	519	519	519	519	
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234	
Krátké čtení	564	568	571	1676	578	1713	584	
Záv. modlitba	564	568	571	1366	578	1369	584	
Nešpory:								
Hymnus	517	517	517	517	1366	517	1369	517
Antifony	561	565	1161	1177	1678	1208	1371	585
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1678	1209	1715	808
Kr. čtení a zpěv	561	565	569	572	1680	579	1371	586
Ant. ke kant. P. M.	562	566	569	572	1367	579	1371	586
Prosby	562	566	569	572	1681	579	1718	586
Záv. modlitba	564	564	1364	1656	1366	578	1369	588
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí ...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

DOTISK

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu: O PRAVÉ MARIÁNSKÉ ÚCTĚ

Jeden z nejznámějších spisů o Panně Marii vůbec. Papeže Jana Pavla II. ovlivnil už jako mladého kněze tak, že si za své biskupské i papežské heslo vybral Grignionovu krátkou zásvětnou modlitbu Totus tuus: „Jsem celý Tvůj a všechno, co mám, je Tvé, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvou svatou Matku.“ Publikace je doplněna světcovým životopisem a doporučeními několika papežů 20. století. Druhé, přepracované a doplněné vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., 189x122mm, 228 stran, 124 Kč

jednotou s milujícím Pastýřem se vrací zpět do rodného údolí, aby pomohla dalším dostat se na výšiny.

Paulinky, brož., zúž. A5, 200 stran, 198 Kč

Gary Smalley: LÁSKA, KTERÁ VYTRVÁ

Tato kniha je určena každému, kdo touží po vybudování láskyplného, pevného a trvalého manželského vztahu. Na základě svých dlouholetých zkušeností Gary Smalley s humorem a otevřeností radí, jak si lásku získat a udržet, jak lépe pochopit svého životního partnera, jak prohloubit manželskou komunikaci, jak vést uspokojivý sexuální život, jak se vypořádat se svým vlastním hněvem, jak řešit konflikty, jak se vyvarovat rozvodu, jak zbudovat lásku, která vytrvá.

Samuel, brož., A5, 272 stran, 238 Kč

MODLITBY DOPORUČOVANÉ SV. LUDVÍKEM M. GRIGNIONEM Z MONTFORTU

Uspořádal P. ThLic. Filip M. A. Stajner OP

Příloha ke knize O pravé mariánské úctě, texty v české a latinské verzi. Druhé, přepracované a doplněné vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., 189x122mm, 60 stran, 40 Kč

Wolfgang Grochol: JOSEPH MARTIN NATHAN

V ediční řadě Osobnosti Slezska vyšla publikace zachycující život branického biskupa J. M. Nathana (nar. 1867). Branice byly malou pohraniční vesnicí v blízkosti Úvalna u Krnova, dnes na polské straně hranice. Zde Nathan působil jako kaplan, později jako farář vybudoval velký ústav pro mentálně postižené a zřídil zde také exerciční dům. Z této vesničky spravoval jako generální vikář a poté titulární a světitel biskup pruskou (později sudetoněmeckou) část Arcidiecéze olomoucké. Po roce 1945 musel Branice opustit a poslední dny svého života prožil v Opavě v klášteře Dcer Božské lásky v Marianu, kde v lednu 1947 umírá. Kniha čtenáři rovněž přibližuje život Církve i společnosti v 1. pol. 20. století v severovýchodní části Arcidiecéze olomoucké, kam tehdy ještě patřily kromě Hlučínska také Ketřsko a Hlubčicko. Pro lepší orientaci je publikace doplněna soudobými fotografiemi a mapami. Vydala Matice slezská v Opavě a Biskupství ostravsko-opavské v Ostravě.

Brož., A5, 146 stran, 120 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Hannah Hurnardová: JAKO LAŇ NA VÝŠINÁCH

Alegorie zachycující touhu Božích dětí nechat se dovést na výšiny lásky, radosti a vítězství. Čtenáři se zde otevírá prostor k následování Bázlivé na její duchovní pouti přes obtížná místa v doprovodu dvou společnic – Bolesti a Utrpení. Bázlivá překonává mučivý strach, když prochází mnohým nebezpečím přes pohoří až k výšinám. Zde dostává nové jméno a proměněna svou

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.